

So immune, crim impune

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Agafà el collaret de perles pels extrems i li encerclà el coll des del darrera amb aquesta llaçada d'ostentació.

- Feliç aniversari, Elena - li xiuxiuejà a cau d'orella, just després que la tanca fes clic i abans que ella es donés la volta.

- Aniversari? Quin aniversari, Francesc? - respongué sense moure's, mig torbada per l'afalagament que el regal li provocava, desplaçant els seus dits per totes i cadascuna de les petites esferes blanques que lluien sobre la pell clara del seu pit.

- El nostre primer any, tu ja m'entens... - i l'abraçà per l'esquena, mentre la punta de la llengua resseguia els plecs de la seva orella esquerra, dibuixant rierols que no van tardar en convertir-se en torrents d'una passió prohibida.

L'Elena es dirigí a la consigna de l'estació, diposità el collaret de perles a l'armariet i es ficà la clau a la bossa.

- No et creuràs el que m'ha passat, Joan - li espetà al seu home, saltant-se qualsevol de les salutacions habituals. Ell, sense apartar la vista del diari, no va tenir temps de respondre.

- He trobat aquesta clau a la cantonada de casa i la portera m'ha dit que era de la consigna de l'estació. Per què no mires què s'hi amaga a dins?

- I per què no ho fas tu? - A en Joan l'avorrien soberanament les intrigues de pa sucats amb oli de la seva dona.

- Ja saps que em fan respecte aquestes coses, he vist massa pel·lícules amb claus de consignes d'estació fent d'ham per atraure la víctima cap a l'escenari de crims esgarrifosos.

Quan en Joan va trobar-se el collaret a les seves mans, un mal pensament oportunista li creuà la ment. Per això va respondre a l'Elena amb una mentida gens pietosa en tornar a casa:

- La consigna estava buida, com era d'esperar. Però si trobes més claus pel carrer, no t'estiguis de dur-me-les - contestà amb un to sorneguer, el que va deixar l'Elena en un estat de desassossec d'allò més incòmode pel silenci que havia de guardar si no volia aixecar cap sospita.

- T'agraden, Joan? - va demanar-li la Mariona després de contemplar com els bessons daurats ressaltaven encara més la senectut d'aquells punys blancs d'executiu.

- Són preciosos, moltes gràcies - va respondre ell sense pensar res més.

- Te la devia, aquesta - i així que ella se li apropà als llavis, una ombra de preocupació creuà pel cap d'en Joan. Sort que, després de l'experiència recent, estava convençut que havia trobat el mètode d'introduir aquells objectes a casa de la manera més innocent possible.

- Una segona clau de consigna amb tants pocs dies de diferència? - L'Elena va fer la pregunta amb candidesa, però, pel seu cap, el cuc rosegador de la curiositat malsana ja havia fet estralls. - Aquest cop hi aniré jo, a veure què hi ha.

- I la teva por atàvica als assassins de la consigna? - va replicar en Joan amb to burleta però amb la terrible sospita de que el seu pla se n'anava en orris.

- No diuen que per a superar una fòbia no hi ha com contactar directament amb el que la causa? Aranyes corrent pel braç per combatre l'aracnofòbia... i tornar al lloc del crim com a millor remei per a superar definitivament la por escènica.

La tornada de la seva dona va confirmar els pitjors recels d'en Joan:

- Així que la consigna era ben buida? - preguntà ell, procurant que el seu to de veu no delatés la més mínima expressió de sorpresa, a l'hora que una sensació d'inseguretat i malfiament cap a la seva dona li recorria l'espina en forma de calfred.

- Però si ja ho saps que això és com jugar a la loteria, no toca gairebé mai - li digué ella dirigint-se cap a la cuina; llençà la clau a les escombraries sense afegir res més, tot pensant per dins: tan buida com la meva, cabronàs.

L'aparellament al campionat social d'escacs del club semblava dictat pel querubí d'arc i fletxes i ulls embenats: en Joan jugava amb blanques contra la Mariona i l'Elena amb negres contra en Francesc. En asseure's a la taula de joc, el destí també havia decidit de posar-los un a tocar l'altre, el que afavoria l'examen minuciós del contrincant situat a la diagonal.

Probablement per això l'Elena hagué de reprimir un esgarip de consternació quan la Mariona va acomodar la jaqueta a la cadira i, en el seu lleuger moviment d'inclinació cap endavant, el collaret de perles que li havia regalat en Francesc va quedar al descobert penjant del seu coll de cigne. Va haver de cobrir-se quasi totalment

la cara amb les dues mans, amb un posat de concentració adient al joc que despistés als assistents, dissimulant el veritable atac de sufocament que l'envaïa, enrojolint-li exageradament els pòmuls.

La Mariona es trobava en un estat similar d'estupefacció dirigint la mirada cap als bessons que havia regalat a en Joan, els quals lluien ara en els punys d'en Francesc. La Mariona no acabava d'endevinar el tortuós camí que havien recorregut els bessons des de les seves mans fins a les de l'altre, la qual cosa agreujava encara més la seva sensació de desconcert, però el seu sisè sentit femení li assenyalava que allà hi havia tomàquet, mooolt tomàquet.

En canvi, en Joan sí que va entendre ben aviat la ruta del regal de la Mariona, posant-se en evidència la relació extraconjugual de la seva dona amb en Francesc, però se li escapava alguna cosa en el tràfic d'objectes amunt i avall pels armariets de la consigna. Exactament la mateixa sensació que tenia l'Elena en veure que en Francesc lluia els bessons d'or davant del seu marit: estava en Joan al corrent del contingut de l'armariet de la segona clau de la consigna? I viceversa, sospitaria ell d'ella respecte a la primera clau i havia decidit de pagar-la amb la mateixa moneda?

I en Francesc? Amb quina flegma podia suportar que la Mariona dugués el collaret que havia regalat a la seva estimada Elena? Com carai havien arribat fins allà aquelles perles? Per les mirades insinuadores de la Mariona cap a en Joan podia deduir que hi havia marro, i gros, però no acabava de lligar caps. En creuar la mirada amb l'Elena, aquesta havia fet un posat més que seriós tot indicant-li que no fes el més mínim moviment a favor d'aclarir la situació si volia evitar desgràcies majors.

A partir del moment en què es va posar en evidència el joc soterrat que feia temps que estava engegat, més vell encara que el del tauler amb les peces, la tensió acumulada va canalitzar-se a través de l'única vàlvula d'escapament a mà: els escacs. I, com que les dones van ser les primeres en adonar-se del monumental embolic sentimental que aflorava, també van ser pioneres en atacar al contrari amb totes les seves forces escaquístiques a l'abast, escombrant a l'adversari en un tres i no res.

L'ambient estava prou carregat com per no creuar-se paraula entre els quatre quan va iniciar-se la ronda següent, i per això les dues dones van asseure's una davant de l'altra sense dir-se res, amb ganes de començar la brega. La partida entre l'Elena, jugant amb negres, i la Mariona va fer bons els pronòstics: no era una lluita entre dos reis, sinó més aviat entre dues grans dames, que dirigien els seus efectius amb la màxima murrieria possible. La posició a la qual s'arribà dona compte de l'empenta de la Mariona, amb una torre de menys però amb un atac quasi imparable.

Blanques (Mariona): Rg1, Df6, Td3, Ac3, a2, b2, c4, f2, g2, h3.

Negres (Elena): Rg8, De2, Ta8, Tf8, Ab7, a7, b6, c7, f7, g7, h7.

Les blanques amenacen mat després de gxf6 amb Tg3+ i Axf6++. Si 1. ..., De1+ aleshores 2. Rh2, Dxc3 3. Dxc3 i les blanques guanyen.

L'Elena encaixà la mà de la Mariona en rendir-se, però notà que el palmell de la seva rival no era ben buit: quan s'adonà que l'objecte que tenia a la mà i que aquesta li havia passat dissimuladament era una clau de consigna, aixecà la vista, però a la sala ja no hi quedava ningú. Va guardar-se ràpidament la clau a la bossa amb un posat de màxima naturalitat per si algú l'observava i va sortir rabent cap a l'estació. Només li faltava aquesta dosi d'intriga després de la tensió viscuda durant les partides; estava decidida a aclarir les coses abans no preguessin un caire encara més enredat.

El número de l'armariet que obria la clau ja va posar-li la pell de gallina: 666, una clara referència diabòlica que, junt amb la solitud i el silenci que regnava aquell capvespre a l'estació, li van posar la por al cos ben aviat. No va tardar a venir-li a la memòria el que li havia dit a en Joan: claus de consignes d'estació fent d'ham per a atraure la víctima cap a l'escenari de crims esgarrifosos. Exactament com es trobava ella en aquests moments: esgarrifada i en el pitjor dels casos, sense motiu aparent.

- Llàstima que la curiositat pugui més que el terror, Elena - va sentir-se des dels altaveus de la zona amb un to metàl·lic, reverberant per tot l'espai amb una sinistre sonoritat, més pròpia d'una vella catedral gòtica que d'una asèptica estació moderna.

Les ninetes de l'Elena van dilatar-se sobtadament en sentir aquestes paraules, i si obrí simultàniament la boca fou perquè li semblava que el seu cor li anava a sortir d'una glopada.

- Oh, no pretenia pas espantar-te! Admiro la teva valentia en voler saber tota la veritat. La veritat us farà lliures, diuen, sense especificar en quin món s'assoleix aquesta llibertat, val a dir-ho...- El volum del so havia augmentat sensiblement respecte la primera intervenció, el que estressava encara més qualsevol ésser viu que estigués sota el radi d'acció de les ones sonores.

Sense rèplica adient per la por que tenallava, l'Elena va inserir la clau en l'armariet decidida a passar el mal tràngol el més aviat possible. Ho va aconseguir a la tercera, de tanta tremolor que se li havia estès pel cos. I encara va tardar uns segons més abans no va girar-la, notant com s'alliberava el passador interior, però sense atrevir-se a tibar la porteta cap a ella per a deixar el seu contingut al descobert. La veu misteriosa l'interrompia de nou, omnipresent i abassegadora.

- A vegades, és millor viure feliç en la ignorància, no trobes? Si ens poguéssim llegir tot el que passa pel magí del proïsme, ja faria massa temps que l'espècie humana s'hauria autoexterminat del planeta, corcada per tots els

maleïts mal pensaments exposats a la llum.

La veu seguia sense prendre forma en un cos, però la intensitat del so continuava la tendència d'un crescendo insuportable. Potser per això l'Elena va decidir de tancar el ulls i tibar cap enfora de la porteta que tenia agafada per la clau. I quan va prendre la valenta decisió d'obrir-los, un petit i senzill quadradet de paper ceba doblegat fou tot el misteriós contingut de l'armariet 666.

- No obstant, hi ha errades fruit d'una ignorància imperdonable. I si aquestes es produeixen en el joc de jocs, ningú pot escapar al càstig que fa justícia, NINGÚ!! - i aquesta darrera paraula va retronar com una explosió, impactant en els timpans i provocant una nova pujada de la pressió sanguínia en l'Elena.

Quasi bé eixordada del tot, amb el ritme cardíac desbocat i les mans humides d'una suor freda, desplegà el paperet sense més preàmbuls i hi llegí amb entrebancs: "Amb 1. ..., Dg4!! les negres aconsegueixen curtcircuitar la posició blanca, impedit l'escac letal de la torre blanca, i si ara 2. hxg4 segueix gxf6 i les negres queden amb torre d'avantatge. Vas inclinar massa de pressa el teu rei, no hauries d'haver abandonat mai la partida, però ja he trobat la manera de fer reposar la teva ànima, desolada en adonar-se de tan indigne i indignant errada." La humitat dels seus dits havien consumit pràcticament els marges del minúscul document, i les seves llàgrimes havien corregut la tinta del text fent-lo il·legible.

Els guàrdies de seguretat van descobrir el cos inert de l'Elena a la primera ronda del torn de nit. L'autòpsia fou clara: infart de miocardi, molt probablement provocat pels nivells inusualment elevats de cortisol en sang, però sense confirmar. El rictus de la finada no encaixava amb el patiment per al que hauria passat. La troballa d'uns trossets de paper inserits en les orelles de la víctima van afegir més misteri a l'etiologia del decés, tot i que el fet que els timpans estiguessin perforats, qui sap si per acció d'algun so agut, en podria explicar la seva inusual ubicació. El contingut d'aquests fragments de paper es feia impossible de llegir, malmesos de tan rebregats com estaven i per l'acció de fluids orgànics vessats al conducte auditiu en petar la membrana de l'orella. Una mort provocada per una exposició continuada a una font de so excessiva? El crim perfecte no existeix, però el jutge va arxivar el cas sense que cap fil de la investigació menés a l'aclariment dels fets, ni fent esment d'una lleugeríssima i inexplicable olor a sofre que feia la consigna de l'estació aquell vespre del crim.

llpages